

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществованія ся приематъ всякога за шестъ мѣсеца предплащани по двѣ бѣлы меджидіета или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що ся отнася до вѣстника отправя ся въ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агопѣанъ-ханъ № 14. Назначенытъ по вѣнъ настоятели, отговарятъ за цѣвѣтъ на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовѣ часть нѣма никакъ свръсъкъ съ изданіето му на другытъ языцы нито съ главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатены и поръчки непредплатены не ся приѣты. Статїи прашаны до редакціята, вмѣстены или не, не ся вращатъ.

ЛИХОИМЕЦЪТЪ

(Отъ уроцытъ на Ест. Исторїѣ.)

Лихоимецътъ (който може да ся каже и лихварь, но казва ся фансція,) е животно коего живѣе на сухо, ходи на два крака, но често и всякога комай пълзи по рѣцѣтъ си. Животното. фансція обыча и то, като беспаричіето, да ходи пѣшомъ; никога не ся качи на конь, не защото ся бои да не падне отъ коня и да си строши нѣкой уль, (удовець бо на тѣлото на лихваря ся хулы и не даватъ лихвъ, та за това той ся и не грыже за тѣхъ) а че и на кола ся не качи никога туй животно, не за това че друсаніето го уморява (хичъ фансція уморява ли ся нѣкога?), но защото смѣта отъ по 60 % лихвътъ на парытъ които ще даде за прѣзъ вснчкый си животъ, като мысли че ще ѣзъ изгуби за винѣгы.

Като фансція лихоимецътъ окото му е все въ лихвътъ а не въ онова що има единъ милионъ лиры въ брой, или въ здравы бонове, освѣнъ заемѣтъ подъ залогъ, (не залогъ на глаголытъ въ граматикѣтъ ами залогъ т.е. аманетъ който ся дава срѣщу заемъ,) каквото мюлкове, джеваиры, които иматъ дѣйствителнѣ цѣнѣ два ката отъ колкото е заелъ за тѣхъ, и които той си ги смѣта като свои му, защото и ще си ги под-свои единъ день, когато длъжникътъ не ще може да му плати, т.е. когато той ще го тури въ невъзможность да му върне парытъ въ свършеніето на срока.

Лихоимецътъ когото познавамъ азъ е животно кокалясто, не толкозь снажно; козината на главѣтъ му е бѣла или побѣлѣла. Отъ привыкновеніе да гледа на задъ прѣзъ рамо да ли иде нѣкой да му проси милостынѣ за нѣкой мѣна-стырь, черквъ или помощъ за нѣкое чело-вѣко-

любиво и учебно заведеніе или за другъ нѣкоѣхъ народнѣхъ пуждѣ, вратѣтъ му е взелъ джгавѣхъ посокъ и главата му е останѣла възвита на лѣво.

Има много лихоимцы и съ высокы капелы, както ся намѣрватъ и съ черны каплѣцы еще по нѣкъдѣ, но този за когото ный говоримъ носи червенъ голѣмъ фесъ, но фесѣтъ не е наложенъ на главѣтъ му, а като широкъ отъ долу седи запецѣтъ отгорѣ надъ космытъ му, и по краищата ѣвѣловрѣстъ отсторъ по единъ прѣстъ отъ главѣтъ му, и то за да ся не омацва когато ся поти челото му, а по нѣкога и вратѣтъ му.

Зимѣ и лѣтъ събужда ся и става ношѣ, тѣй що всякога осѣмнува на мазѣтъ си. Похлопва на порытъ на ханѣтъ, разбужда хамалинѣтъ да стане да помете одаѣтъ му, като му прѣпоръча на два три пѣтя да варди да не развали метлѣтъ, защото стотѣхъ пары за които е купена тѣя докарватъ 60 пары лихвъ на годинѣтъ, въ шестѣхъ мѣсеца 30 пары, на тритѣ мѣсеца 15 пары, и 5 пары на мѣсеца; тѣй що ако ся развали една метла за шестъ мѣсеца, не ся изгубятъ само 100 пары, но умиратъ три гроша и рупъ.

Като види нѣкого когото знае че попросва за учебны и чело-вѣколюбивы заведенія, каквото за нѣкое Читалище или Благодѣтелно братство или за друго нѣкое Дружество, студены трѣпки го побиватъ, и бѣга отъ него като отъ дяволъ или като дяволъ отъ тамѣанъ. Ама и таквызъ хора нѣматъ аслѣ и умъ въ главѣтъ си; тѣ не прѣсмѣтатъ че парытъ които ходятъ да просятъ за таквызъ работы иматъ и лихвъ, и че на лирѣтъ цѣната не е 100 гроша нито на меджидіето 20, ами лирата струва 160 гроша а бѣлото междидіе 30 гр. Лихоимецътъ т.е. фансціята може бы да му минува по нѣкога на умѣтъ да даде нѣщо

за Читалището не знамъ ама за Черквѣтъ белкымъ, до 1000, 2000 лиры, но не намѣрва таквыз хора които да му ся обрѣкѣтъ че ще му даватъ редовно всякъ годинѣ лихвѣтъ; и пакъ той може отъ родолюбіе да почака, та първѣтъ годинѣ да не иска и лихвѣтъ; но има ли нѣкоѣ здравина, че на вторѣтъ годинѣ или на третѣтъ, най-дълго, ще има отъ дѣ да му ся броятъ и главѣтъ съ лихвѣтъ?

Ако да можаше лихонемецѣтъ да понеска лихвѣ, та па и на лихвѣтъ лихвѣ отъ чедата си за дѣто имъ е заелъ животъ, (защото фансціята не дава, не харизва а заема само) намѣрилъ бы начинѣтъ да живѣе вѣчно като изрови съ собственнѣтъ си рѣцѣ, сыновѣтъ и внуцѣтъ си.

Лихонемецѣтъ всякога вдѣхва 60 на сто повече въздухъ отъ колкото издѣхва на вѣнъ; по понеже този начинъ на дыханіе има своитѣ неприяности, поради това дѣто бѣлѣй дробъ нѣма вмѣстимостъ на земятъ атмосферѣ, кѣле природѣтъ, която не уважила законѣтъ на искусството и когато създавала челоуѣка непроучила методѣтъ отъ лихвѣ на лихвѣ.

Единъ или дваъ въ седмицѣтъ лихонемецѣтъ издѣзва та по обыкалва Банкѣтъ и разны други маазы и заведения съ които има земаніе-даваніе, научава новинѣтъ на пѣцѣтъ, и щомъ чуе нѣщо благопріятно или неприяно, излишно еда ся забави повече врѣме: съ богомъ, опрощава ся, като прѣмандахерне расперенѣтъ посылѣтъ, кѣмъ ушитѣ си удалчава ся на бързо въ одаѣтъ си и сяда да присмѣтва по колко изгубятъ на годинѣ снѣзи будалы които съ едно голо име, *народностъ* и *родолюбіе*, безъ никакво боно, безъ никаквъ записъ даватъ пѣры на училища, на читалища и на други нѣкои челоуѣколюбивы наричаны заведения. Чудно му ся вижда какъ тѣзи челоуѣци намѣрватъ еще хлѣбъ да ядѣтъ, като не си знаѣтъ хесапѣтъ... Ама недѣйте забравя че това като прѣхвърля прѣзъ умъ лихонемецѣтъ е старецъ вече побѣлѣлъ досущъ, има единъ миліонъ грошове или лиры и гы дава въ заемъ подъ лихвѣ така щото до годинѣ да му станѣтъ миліонъ и полови-нѣ грошове или лиры.

Щомъ види нѣкое настоятелство отъ нѣкое челоуѣколюбиво заведение да иде кѣмъ него, той еще отъ далечъ хваща да выка: — Ама да ви кажѣ: азъ не можъ на тозъ часъ нищичко да ви дамъ; неможъ да си побъркамъ тефтерѣтъ; не съмъ намѣрилъ и пѣмамъ отъ дѣ до отдѣлѣ, най-послѣ не можъ да дамъ и нищо не давамъ! Отъ постѣпѣтъ ти, лихонемецѣтъ скѣперникъ разбира защо идешъ при него и съ кой си умъ.

Има и право човѣкѣтъ: какво му е далъ и какво му дава нему народѣтъ на който има че-

стѣтъ да принадлежи? Родолюбіе? патриотизмъ? щедростъ? ученолюбіе? *кача алжрѣмъ*? тѣзи нѣща даватъ ли лихвѣ?!

ИЗВЛЕЧЕНИЕ ОТЪ РАПОРТА.

Комаръ бѣа Историѣ на Бранчурѣ II-ю.

[Продълженіе отъ брой 50-й]

«Българитѣ както ся научихъ иматъ вече своѣхъ народнѣхъ іерархіѣхъ, но види ся да не сѣ ся сдо- были еще съ своѣхъ народнѣхъ готвархіѣхъ, ами ся служатъ еще съ готвари гърцы, както ся служихъ до скоро и съ гърцы овчари т. е. Владыци; или види ся че Българитѣ ся владатъ еще все по онзи старѣтъ у тѣхъ обычаѣ щото всякога да възлагатъ устроеніето на каквото и да е Българско нѣщо на не Българи. И тѣй, по този колкото старъ толкозъ и несвѣсентъ обычаѣ празнующѣтъ тука Българи бѣхъ възложили устроеніето на трапезѣтъ за народното имъ угощеніе не на свой нѣкой отъ родѣтъ имъ готваринѣ, а на единъ гъркоцинциаринѣ. А пѣкъ и прилѣга имъ пусто аслѣ на тѣзи гърцы и цинцари не само да бѣдѣтъ господари надъ Българитѣ, ами и слугари да имъ бѣдѣтъ за да гы избрѣнзатъ както си щѣтъ. И таквозъ нѣщо като избрѣнзваніе съгледахъ азъ да имаше тука отъ грьцкѣхъ странѣхъ, зашто слушахъ като си шепняхъ Българитѣ настоятели на угощеніето: а бе амчи на ли за 70 души ся условихмы, каква е тѣя тѣзи грьцѣ управа че натѣкмили само за 40 души? Но шепняхъ си тѣ само по между си а не смѣхъхъ да издадѣтъ гласъ и да имъ ся скаратъ, не зашто бѣхъ нѣкои мирны и разбрани хора, тѣзи Българитѣ настоятели на угощеніето, но зашто отъ вѣка и до вѣка българитѣ сѣ научены да слагатъ уши прѣдъ грьцѣтъ и прѣдъ цинцаритѣ и да търпятъ проказничествата имъ. Нека не бѣхъ гърцы и цинцари а да бѣхъ българи тѣзи готвари и да направяхъ таквозъ нѣкое непочтенство, че да видишь какво гы направяхъ тѣ тѣхъ; но тѣзи готвари бѣхъ гърцы и цинцари и за туй не имъ направихъ ни забѣлѣжѣ даже, ами склонявахъ на лѣжовнѣтъ извиненія и търпѣхъ непочтенствата имъ, за да ся покажѣтъ ужъ тѣ почтенны въ пѣлното и щедро плащаніе и въ търпѣніето на грьцкѣтъ безстыдства, а това е едно отъ прѣимуществата на Българскѣтъ характеръ. Не бѣди тѣй, единѣтъ отъ Българитѣ настоятели на угощеніето, какъвто бѣ зѣбестъ, можаше да скѣса съ зѣбы самичѣтъ вспчкѣтъ гърцы готвари; по той знаѣ да ся кордисва съ зѣбытъ си на Българитѣ само, а прѣдъ грьцѣтъ щамата.

Както и да е, трапезата бѣ готова и гоститѣ быдохъ поканены да насядатъ и насядахъ и задохъ; но тука сега ся повтори онова явеніе

за което разказва славниятъ Чини-Мачинский историкъ, — за свинята на владѣтеля на Небесното царство въ Кытай, която ся опрасила 13 прасета, а имала 12 цицы, та когато 12-тъ прасета ссучали, 13-то стояло отъ странѣ тагы гледало; така станѣ и съ Българитѣ трапезници: едни ядахъ а други стояхъ тагы гледахъ.

Съдвжлитѣ на трапезитѣ, като гледахъ нетърпѣнието на братията си пѣсдижлы, искахъ да економисать нѣкакъ изиграваніето отъ гърцитѣ готвари, и гледахъ какъ по скоро да прѣлапаты и да даджтъ редъ и на тѣхъ да по сварятъ нѣщо да хапнѣтъ и тѣ. И за това отъ заяданіето до запиваніето не ся минѣ много.

Настанѣ часътъ на здравицѣтъ. Редътъ бѣше на оногось който съдеше на чело и когото наричахъ прѣдседатель, ама на какво и на що, не можѣхъ да разберѣ, знаѣхъ само че на комаритѣ не бѣше. Този человекъ азъ пръвъ пѣтъ го виждамъ между тържествующитѣ всякъ годинѣ тука на Силихтарѣ. Той ся виждаше да е человекъ свѣсенъ, а въ сѣщото врѣме бѣше и топтаджія. Првѣтъ здравицѣ пи той за оногось за когото обыкновено ся пѣе всяка прва здравица, но пи ѣхъ съ топарламъ благословіѣхъ: като каза ще пѣхъ, до дѣ го чуѣхъ за кого ще пѣе, той си свърши работѣтъ.

Подиръ него излѣзе на редѣтъ да пѣе вторѣ здравицѣ другъ единѣ отъ трапезницѣтъ, когото познавамъ азъ еще отъ ланѣ по грѣмкѣтъ му здравица, человекъ сери-осенъ и ужъ като каяфетліа нѣщо си когато ся кордисва и важничѣ. Като обыча да минува за държавенъ мужъ, то и здравицата му бѣше за държавнитѣ мужѣе. И не бѣше тѣя кадѣ годѣ здравица, а бѣше здравица и половина. Като говорѣше той сякашъ че не напиваше здравицѣ а сякашъ че точеше копринѣ, думѣтъ изъ устата му капяхъ по една по една като маргарецъ, и като маргарецъ гы нижаше той зърно по зърно. Азъ тѣй ся въсхытихъ отъ тѣзи велѣлѣниѣ и пѣлѣхъ съ мудростъ здравицѣ на този краснорѣчивъ здравичаръ што не можѣхъ да ся стѣрпѣхъ да ся непробыкнѣхъ изъ все гърло комарево: «Да живѣе!» Не знамъ обаче да ли ся чу мойтъ гласъ по далеко отъ неговѣтъ здравицѣ.

На третѣ здравицѣ, поканенъ единѣ отъ трапезницѣтъ отказа ся съ извиненіе че не былъ рѣсположенъ да лѣже съ чувствата си, това азъ парочно го забѣлѣжвамъ тукъ за да видимъ до кога чувствата на този Българинѣ ще бѣджѣтъ таквызъ за каквыто искаше той да гы покаже — цѣлокупны. Тогазъ третѣта здравица ся възложи на человекъ когото азъ отдавна познавамъ между здравичерѣтъ защото всякъ годинѣ иде на народното тука тържествованіе та напи-

ва нѣколко здравицы и осушава нѣколко чашицы въ честь и славѣ на Българскій народъ. Той ся видѣ да прѣе да направи тѣзи паложѣнѣ здравицѣ съ неудовольствіе нѣкакъ ако и да си испи чашкѣтъ съ видимо удовольствіе. Непѣтъкувано останѣ за мене, както отказваніето на првѣтъ поканенъ, тѣй и очевидното неудовольствіе на вторѣтъ за редовѣтъ тѣзи третѣ здравицѣ, която станѣ забѣлѣжителна еще и по това дѣто при напиваніето ѣ здравичерѣтъ като прѣговори првѣтъ двѣ здравицы сля и тѣзи третѣтъ съ тѣхъ и направи отъ тритѣ единѣ троничѣ здравицѣ съ едно общо молитствованіе.

Четвѣртѣ здравицѣ прѣе да напѣе пакъ прѣдепившѣтъ, и тѣя здравица, ако и да не бѣше завѣртѣна като прѣднѣта, видѣ ми ся обаче любопытна по своеобразностѣтъ си и за това сторихъ да забѣлѣжѣ нѣщо отъ съдържаніето ѣ за знаніе на ваше Голѣманство. — «Толкозъ години на редѣ, на деншѣтъ народенъ празникъ, каза между друго наздравничерѣтъ, като съмъ присѣтствувалъ редовно на бываемото тука народно тържествованіе и угощеніе, азъ всякога съмъ пѣлъ все единѣ и првѣ здравицѣ — за народѣтъ, за неговото здравіе, за неговото умственно и вещественно унапрѣдѣваніе; по ето тѣзи годинѣ азъ ся отричамъ да пѣхъ все тѣзи пакъ истѣтъ здравицѣ; отричамъ ся и не щѣ да пѣхъ здравицѣ за народѣтъ както до сега; щѣ пѣхъ за друго но за народѣтъ нещѣ; защото отъ здравичѣтъ които съмъ пѣлъ до сега за него, никакѣвъ хаиръ не видѣхъ ни азъ, ни той; азъ може да съмъ станѣлъ по пѣанъ по той по трезвенъ не станѣ; колкото съмъ пѣлъ за здравіето му той все по чюрукъ е ставалъ, колкото съмъ пѣлъ и-благославѣлъ да напѣдва ужъ, той все по-пазадѣ е оставалъ; колкото съмъ пѣлъ азъ за него за да са свѣсти и да стане по уменъ, мене ми ся вижда че той става по будала, за туй ще спрѣхъ нѣма; вече да пѣхъ здравицѣ за народѣтъ, и ще оставѣхъ на други по хаирліи уста да пѣжѣтъ за него и да го благославѣтъ да по му потрѣгне на хаиръ.» . . . и свърши най подиръ като прѣдложи здравицѣ, не за будалата народъ Българскій а за добрый гений неговъ, който го е опазилъ отъ съвършенно опростѣваніе.

Подиръ това станѣ онзи който по напѣдѣ не рачѣ да Стане, станѣ сега да пѣе здравицѣ и зинѣ да говори по напѣдѣ и послѣ да пѣе, и подума и рече: «Защо да пѣемъ за здравіето на Добри и на Генѣ, а да не пѣемъ за здравіето на народа? Не; азъ не съмъ съгласенъ съ прѣдепившѣтъ. Този народъ който е толкозъ работы извършилъ (толкозъ сумуны е изѣлъ! толкозъ вино е испѣлъ!) струва и може еще да ся пѣе за него (бе и да ся яде биле може

за него, т. е. за народа като изнародчишь отъ кысѣтъ си двѣтъ бѣлы меджиди.) и пи той здравицъ за народътъ!

Въ рапортътъ на Комаръ-Бейъ подиръ това ся говори за нѣколко еще здравицы що ся пили, и отъ които по забѣлжителны сж: здравицата за вѣстникаритѣ и най-последнята за женитѣ т. е. за Българкитѣ жени. Но вый за краткость пропускамы тѣзи подробности и ще споменемъ това само дѣто, като говори за послѣднитѣ здравицъ Комаръ-Бейъ расправа на господаря си че на трапезѣтъ имало и жени Българки «бройть на които далеко не достигалъ цѣлото число на прѣститѣ на единъ рѣкъ.»

По натакъ рапортътъ расправа за раздигваніето на първитѣ трапезници, за насядваніето на вторы нѣкои, говори подробно за хората народны що ся играли и за другы еще нѣкои извънредны приключенія, и свършва най подиръ съ описаніето на славнитѣ кадрилъ що играли на раздиганіе нѣкои отъ цивилизованныѣ патриоты Българи. Тука той неможе да исхвали на Господаря си изобрѣтателныйтъ умъ на младитѣ Българи, които въ лишеніе на дамы, за кадрилѣтъ могли да измудрятъ да вържатъ по единъ бѣлъ кърпъ на нѣкои отъ кавалеритѣ и тѣй да ги прѣобразятъ на дамы и да не останѣтъ негравши ч кадрилъ на народныйтъ си празникъ.

Зимата на 1874.

—о—

Комедія въ три дѣйствія.

[Продълженіе отъ 50-й брой].

АНАРГЫРОСЪ. — И при всичко това, Андоне . . .

АНДОНЪ. — Джанѣмъ що ви трѣба? знайтъ азъ що думамъ. Ето виждате какъ е закопчанъ електътъ ви, едното копче въ дупкѣтъ на другото. Че възможно ли е да не станете веремлія като глѣдате такъвъ халъ вътрѣ въ оглѣдалото?

АНАРГЫРОСЪ. — Но азъ ще станѣ веремлія отъ любовь, Андоне.

АНДОНЪ. — Отъ любовь не става веремлія човѣкъ, не бойте са.

АНАРГЫРОСЪ. — Човѣкъ може бы, но докторъ?

АНДОНЪ. — Туй не знайтъ, защото азъ никога не съмъ былъ докторъ . . . Не разваляйте трапезѣтъ моѣ въ са, оставете чашѣтъ на мѣстото и защото ще ѣтъ строшите.

АНАРГЫРОСЪ. — Но азъ щѣхъ да пиймъ малко водѣ, Андоне.

АНДОНЪ. — Вый сѣднете тамъ, донѣсвамъ ви азъ сега.

АНАРГЫРОСЪ. — (Покорява са). Че не ма ли питашъ койжъ любѣжъ Андоне?

АНДОНЪ. — Нѣкожъ вдовицѣ, нѣкожъ женѣ разумнѣ, добрѣ кѣщовницѣ безъ сумнѣніе.

АНАРГЫРОСЪ. — Не дѣй де, единъ хубавъ момъ, моѣ съсѣдкъ.

АНДОНЪ. — (въ себе си). Язкъ за момѣтъ ако бѣде колко-годѣ момъ съ родъ и економіѣ.

АНАРГЫРОСЪ. — Ти отъ мене е по безъ родъ и по развѣй прахъ, глѣдай си работѣтъ Андоне.

АНДОНЪ. — Тогава ще ни съставите единъ фамиліѣ както трѣба, зименъ день прозорцитѣ отворени и ставѣтъ безъ килимъ, безъ огнь, а лѣтенъ день собы и мангалы на вредѣ, готварницата на керамидѣтъ, а трапезаріѣтъ въ магазѣтъ.

АНАРГЫРОСЪ. — И ще имамы дѣца като ангелы.

АНДОНЪ. — Дѣто ще приличѣтъ на бащѣ си и на майкѣ си.

АНАРГЫРОСЪ. — И дѣто ще ги отглѣдашь ты въ пазвѣтъ си.

АНДОНЪ. — Азъ ли!

АНАРГЫРОСЪ. — Ты ами,! Ще та земѣ при себе си, и ще та оженѣмъ слѣдъ седмдесетъ и два дни.

АНДОНЪ. — Азъ не могъ да са оженѣмъ слѣдъ седмдесетъ и два дни.

АНАРГЫРОСЪ. — Ами слѣдъ колко я?

АНДОНЪ. — Седмдесетъ и петъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Тѣй да е; ще потърпѣмъ азъ три дни еще за хатѣръ ти.

АНДОНЪ. — И вый ще са ожените ли, Господинъ Докторе?

АНАРГЫРОСЪ. — Ами че не ли казахъ какъ лудѣжъ за единъ моѣ съсѣдкъ?

АНДОНЪ. — Но ако ма не остави господинъ Канеллиди да са оженѣ?

АНАРГЫРОСЪ. — Обрѣжвамъ единъ варкъ съ четридесетъ момцы и та открадватъ единъ вечеръ; защото азъ са влюбихъ въ тебе, много си честенъ.

АНДОНЪ. — Джанѣмъ, истинѣ ли казвате, Г-нъ докторе? Какво ще кажѣтъ хората?

АНАРГЫРОСЪ. — Нека казватъ хората какво щѣтъ. И ты ако ма обичашъ колко-годѣ, не ще глѣдашь думѣтъ на хората.

АНДОНЪ. — Много вы обичамъ, г-нъ докторе, но . . .

АНАРГЫРОСЪ. — Нѣма но! послѣ ще бѣдешъ честитъ. Не виждашь ли Марула колко е хубава и деликата?

АНДОНЪ. — На Марулѣ ли ще ма дадете?

АНАРГЫРОСЪ. — Марулѣ ще ти земѣ.

АНДОНЪ. — Марула ма не зема; тя обыча безредіето, а азъ редѣтъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Тѣкмо и тѣкмо, става едно смѣсваніе на двата противоположны крайща и ще съставите единъ фамиліѣ както трѣба.

АНДОНЪ. — Ако не станѣ веремлія до седмдесетъ и петъ дни . . .

СЦЕНА ТРЕТЯ.

Андонъ, Анаргыросъ, Канеллиди.

КАНЕЛЛИДИ. — А, дойде ли докторе? Е, каква е работата?

АНАРГЫРОСЪ. — Дѣ е жена ти?

КАНЕЛЛИДИ. — Въ стаѣтъ си.

АНАРГЫРОСЪ. — Андоне, иди кажи на господажѣтъ да дойде че ѣжъ выка господажѣтъ ѣ.

АНДОНЪ. — Твърдѣ добръ, Г-нъ докторе. (низко) Моѣжъ вы да не бутате трапезѣтъ.

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА

Анаргыросъ, Канеллиди и послѣ Фано.

КАНЕЛЛИДИ. — Разскажи ни да видимъ какво направи?

АНАРГЫРОСЪ. — Чакай да дойде и жена ти, че да ви разскажъ.

КАНЕЛЛИДИ. — Какъ та приехъ?

АНАРГЫРОСЪ. — Чакай ти казвамъ; нѣмамъ време да дрънкамъ два пѣти, единъ пѣтъ за тебе, и единъ за женѣ ти Ето ѿ.

ФАНО. — Ба! Господинъ Анаргыросъ. Нѣщо са по-забавихте, докторе?

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ не щѣхъ да дойдъ ликога; но . . . тамъ много студено.

КАНЕЛЛИДИ. — А що направи?

АНАРГЫРОСЪ. — Изборътъ си.

ФАНО. — Тѣй а! . . Еленито имъ ли? . .

АНАРГЫРОСЪ. — И сторихъ намѣреніе вече рѣшително да основъ единъ фамилия за да не въздышамъ отъ сега нататѣкъ като глѣдамъ другитѣ честити.

ФАНО. — (Смѣе са) Ха, ха, ха! Има хасъ сега докторътъ да ни извади нѣкаквы любовны работы на главата безъ да смы си имали на умътъ.

КАНЕЛЛИДИ. — А какъ ти е изборътъ, докторе?

АНАРГЫРОСЪ. — Млада, хубава, ангелообразна, остроумна, духовита, работна, честна, скромна, добродѣтелна, милостива, пріятна, добръ възпитана . . .

ФАНО. — И прочая, молихъ вы, нека остане да са подразумѣватъ другитѣ ѿ преимущества.

АНАРГЫРОСЪ. — Незлобива, блага, невинна и прочая, и прочая, и прочая.

КАНЕЛЛИДИ. — Дѣло! Забави са, забави, и послѣ ѿ налучи, види са.

ФАНО. — Че ако ѿ земе докторътъ и учителн. . .

АНАРГЫРОСЪ. — Защо? азъ съмъ богатъ, госпожа, и жената ми нѣма нуждъ да предава уроцы та да печели че да живѣе.

КАНЕЛЛИДИ. — Що думашъ, докторе? и образована ли е?

АНАРГЫРОСЪ. — Ще ѿ накарамъ да ни преведе древнитѣ писатели на простъ езикъ.

КАНЕЛЛИДИ. — А на колко е години?

АНАРГЫРОСЪ. — Има годинитъ на Минервѣ когато е излѣзвала отъ главата на Юпитера, и единъ малкъ братъ на петъ години, който ще стане единъ день хвала на докторитѣ, когато свърши наукитѣ си въ най добритѣ европейскы Академіи.

ФАНО. — Сърадувамъ вы, докторе,

АНАРГЫРОСЪ. — За женѣ ми ли или за шурѣ ми?

ФАНО. — И за двамата.

КАНЕЛЛИДИ. — Има ли нѣщо момата?

АНАРГЫРОСЪ. — Не ли ви казахъ? Много! Младостъ, хубостъ, добродѣтель, духъ, възпитаніе, честность, милость, познания, образование . . .

ФАНО. — И прочая.

АНАРГЫРОСЪ. — Благость сърдечна, невинность, стыдъ и прочая, и прочая и прочая.

КАНЕЛЛИДИ. — И наистинѣ! Ако е момата както

ѿ описва докторътъ по добръ не можеше да сполучи, защото той самъ е петъ пѣти милионистъ и нѣма нуждъ отъ прикѣтъ на женѣтъ си: Но едно нѣщо ма е страхъ само, пріятелю, и казвамъ ти го пріятелскы, защото ты знаешъ колко та обичамъ: внимавай да не бързамы много, добръ бы было да помислимъ нѣколко дни, да съразмислимъ, да земемъ свѣдѣнія по положительн. .

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ зехъ положительниши.

КАНЕЛЛИДИ. — Тозъ часовникарь Манолъ. . . .

АНАРГЫРОСЪ. — Былъ въ добро състояніе прѣди, ималъ заведение въ Бейоглу и честь между обществото като прѣвъ часовникарь въ столицата. Заведеніето му изгорѣло въ голѣмыйтъ пожаръ и не можѣлъ да избави нищо. Задлъжнѣлъ до 2,000 лиры, които обаче заплатилъ до парѣ като изпродалъ имуществата си и елмазытъ на женѣ си.

ФАНО. — А сега какъ живѣѣтъ?

АНАРГЫРОСЪ. — Борятъ са съ смъртътъ отъ гладъ и теглила.

ФАНО. — Горкитѣ!

КАНЕЛЛИДИ. — Я чакайте! Да не е той онзи Георгій Манолъ за когото са страхувахъ че ще фалериса малко прѣди онзи пожаръ и който слѣдъ нѣколко мѣсеца плати сто на сго? Помнихъ даже че имахъ и азъ единъ бонъ неговъ за 150 лиры, който са не плати на падежтъ и азъ го не направихъ протестъ по умоленіето на единъ пріятель, който ми са общаваше че слѣдъ нѣколко дни ще ми са плати и който наистинѣ слѣдъ единъ мѣсець ми донесе паритѣ заедно съ лихвитѣ и издалъ жи бонѣтъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Той ще да е; той ще да са именува Георгій: той е способенъ да направѣ такава дубалация, който не смъ вѣрѣва молатѣ.

КАНЕЛЛИДИ. — Какъ обаче не смы го видѣли до сега като стои толкозъ близо?

ФАНО. — Едва прѣди два мѣсеца дойдохъ та хванѣхъ тѣзъ къщѣ до нашѣтъ, пріятелю, и истината е тази че като не познавахъ какви хора смъ, не искахъ да влѣзъ въ сношеніе. Видѣхъ ги обаче и ми са виждатъ много честни и мирни хорица.

КАНЕЛЛИДИ. — А поменѣ ли имъ нѣщо, докторе за намѣреніето си?

АНАРГЫРОСЪ. — Не съмъ ѿще; ще имъ поменемъ тука.

ФАНО. — Тука ли?

АНАРГЫРОСЪ. — Да, тука; сѣ сега ще дойдатъ

КАНЕЛЛИДИ. — Всичкы ли?

АНАРГЫРОСЪ. — Фамилиарно.

ФАНО. — Ама, какъ сполучихте тѣй?

АНАРГЫРОСЪ. — Благодареніе на двата ви голѣмы часовника и на дрехитѣ на дѣтето ви.

ФАНО. — А! Никога не ще възприемъ щото . . .

АНАРГЫРОСЪ. — Баба ми да пере дрехитѣ ви ли? Имате право, но сгоденицата ми и баба ми можѣтъ да помогнатъ въ шевѣтъ на крышелнитѣ дрехы на сынѣтъ на найдобрийтъ ми пріятель. Послѣ и выи помагвате на нашитѣ.

КАНЕЛЛИДИ. — Браво докторе! Ще дойде ли и дѣдо ви.

АНАРГЫРОСЪ. — Ами кой ще поправи часовни-
тъ, дѣто ги строши Марула?

ФАНО. — Строшила часовницітъ ли?

АНАРГЫРОСЪ. — И двата . . . вслѣдствие на двѣ
души, като пълномощникътъ ви ѝ каза на ухото.

(ще ся продължи.)

Частны Дописки.

И ПАКЫ ЗА ЛЯСКОВЕЦЪ.

Бай Шутосе!

(Азъ щяхъ да Ви кажа чичо Шутосе, но защото
едномисленника за селото ни г. дописника Ви въ 27-й
брой Ви назовахъ «бай», за това и азъ тъй Ви назо-
вахъ, пакъ ако искате по нашенски «Батю Шутосе.»)

За сичкитъ махалы г. дописника Ви като расправа
по-малко, азъ ще кажа, че всичко е цяла истинна, за-
щото, както той сѣщо и азъ ако захванеме да описва-
ме подробно мюзевирствата, еничерствата, братонена-
вистьта, егоистичествата, беним-ствата и пр. и пр. —
дѣлата на нашитъ гюзелимъ чорбаджи-изѣдници, ще ни
потрябать: баля хартии, купъ мастило и кошъ пера а
врѣме не пытайте колко . . . знаете, че много тряба.

Като оставя другитъ махалы на стърна ще кажа нѣ-
що само за сръдната. — Г. дописника, казва само това,
че сръдномахалены са събирали на Пазаракы, да раз-
гледватъ и рѣшавать кой ще събира пары за говѣдаря
и падаря, защо добычето на дяда Пана влѣзло въ нива-
та на д. Драгана и пр. Но Г. дописникъ ви незнае ви-
ди ся еще за една, прясна и важна давя която са раз-
гледва на Пазаракы, на първый день на Велик-день; то-
газъ нека ви споменѣ за ней азъ, та нѣка цѣни сѣкый
благоразумень бѣдѣщето на Лясковецѣ.

Подъ сѣдмь, на сѣдмь, има двѣ люлки — Кончета и
Скрьнжѣ. Тукъ са люлеятъ лясковскитъ дамы отъ дѣто
си развивать зелено-червенитъ панделкы на кахпелины-
тъ имъ. (*) Г-жа Общината ни която е тѣло безъ кости,
която вчера основахме, а днесъ глѣдаме че жицѣтъ ѝ
са кѣсать; пожела и тя да са възползува отъ люлки-
тъ, но защото ѝ са случи безбеди противното, поиска
събаряніето имъ.

Мѣжду членовѣтъ на тѣзи яко духъ безъ телесна об-
щина, има единъ високъ тѣломъ и нискъкъ духомъ че-
ляктъ, чорбаджи-изѣдникъ (както казвате, бай Шутосе
въ 28-й брой, че и чорбаджитъ са хора като насъ, са-
мо това, че тѣ са чорбаджи-изѣдници, ако имъ са да-

ва). Този великъ удѣ на общинѣтъ ни, когото можемъ
да наречемъ Лапни-шаранъ и на когото главното занятіе
е да седи съ подгънати крака на единъ дюкянъ обжи-
ченъ съ 3—4 качачи кози пастарма, за да е нарѣкы да
го намиратъ онѣзи на които трѣба да ходи ужъ да ги
управя и расправа като вѣже въ торба.

На първыя день, на В-день, подъ председателството на
тѣзи знаменитѣ лапни-шаранскѣ личность състави ся
единъ съвѣтъ пакъ на Пазаракы, дѣто станѣло рѣшеніе
и проваждатъ кехаята за двамата учители, да ги вижа
да пшатъ мазбатъ до Правителството за да ся събо-
ратъ люлкитъ. Учителитъ, быле са събрали на клѣш-
тъ на другъ нѣкой селенинъ, членъ и той отъ община-
та, но не лапни-шаранъ. Кехаята като принесѣ, высо-
китъ заповѣсти отъ странѣ на Н-во Лапны-шаранство
учителитъ му отговорили: Баша ни, царьтъ, днесъ, на
1-й Великъ день отпуша затворницѣтъ да са свободны а
ныне Лясковскитъ учители и днесъ да смы ограничены
отъ своеволията на нашитъ чорбаджи, не; на 1-й Ве-
ликъ-день шапка не клатимъ на чорбаджи и испроводи-
ли кехаята.

На вторыя день, на Великъ-день, пакъ въ събраніето
на Пазаракы единъ отъ младежитъ Лясковскы отвара
думѣ да каже че не е добръ тѣй да имъ бѣде учи-
лището испосѣборено, незамазано, неочистено, классо-
ветъ и стѣнитъ испосѣборены; вѣтъ, въ средѣ салона
(но срамотно е, да ся доискаже, какво е было вѣтъ
по салонатъ) и расправялъ колко е необходимо: да си
дадѣтъ братска ръка за сѣдиненіе, да поправятъ учи-
лището, да не искать отъ учителитъ да имъ клатѣтъ
шапка и др. Но въ сѣщото врѣме пристига горѣречен-
ный Лапни шаранъ, и попыталъ: кой? даскалитъ ли да
не клатѣтъ тѣ, но не клатѣтъ тѣ, не-само тѣ, но и др. които ще ни
бѣдѣтъ учители ако не клатѣтъ каукъ, хлябъ нѣма!
Азъ, тѣзи нашитъ, вчера ги видѣхъ за нѣщо, и не до-
доха, но да видимъ . . . На тѣзи думы му възразилъ
прѣпоменѣтый, за което ся и споречкали; младитъ
му натѣпкалъ самарьтъ и му далъ да разумѣ въ кое
врѣме живѣе. Но зематъ ли отъ дума хора на които
единственната цѣль е: да гонятъ ученитъ мажѣ, нау-
ката а заедно и всичко добро на напредуваніето?

Сега, за напредъ не са знае какво ще стане съ учи-
телитъ, като не щѣтъ да клатѣтъ шапка и като г-нѣ
Лапни Шаранъ ся кани да имъ не даде мѣсто въ учи-
лището. Нѣкоп отъ приверженицитъ на Н-во Лапни Ша-
ранство, съвѣтувать учителитъ да падѣтъ да припадѣтъ
на нозѣтъ му и да му кажѣтъ: Милостивый селоначал-
ниче, мы уже знаемъ грѣхы наша, яко многы суть:
неправдовахомъ, съгрѣшихомъ предъ тобою яко даскалы;
ты же, яко Лапни-шаранъ, любяй дни видѣти блага, у-
моленъ буди нами; мы учители, убози есмы, приими отъ
насъ токмо теплія изъ глубины сѣрдца молитвы и от-
верзи намъ двѣри школскыя яко да прославится имя
твое во вся дни живота твоего. И да му четѣтъ цѣль,
параклисъ, защото, иначе не отверзутся имъ врата школ-
скыя. Ще послушать ли учителитъ тѣзи вѣвѣты и ка-
кво ще направятъ по второмъ ще да ви пишѣ за това.
А сега: Сбогомъ.

* *

(*) Това е на мода въ Лясковецъ отъ 5—4 год. насамъ да
купуватъ на дѣщеритъ си капелы. Като помянешъ нѣкому да
купи на дѣщеря си наука, той по-скоро та улава за очитѣ (ка-
то котка о дробъ). Стой! туй глѣдайте да не става въ Лясков-
намъ не трябать учены жени; учена жена на нива и лозе не
работи! (Заб. селото е отъ 1500 к Бѣлг. а дѣвня. училище нѣ-
маме). — Ами жена или мома съ капелина и бѣлы Евр. дрѣхы
работи ли? И туй е сега едно отъ кахърѣтъ ни, бай Шутосе,
вѣкитъ на Лясковскитъ Господжи и Господжицы като отъ модата
повечето бѣлы и като ги глѣдахъ че са лекедисали, кой ще имъ
ги опере и сидираса като тѣхнитъ рѣлѣ са напуканы а че и не
знають? Хж, доде ми на ума Арбанасе е близо; Арбанасченкы
ще имъ ги садиросвать — една дрѣха, една торба брашно за
очистваніе. Дрѣнки са продаватъ: пълно за пълно!

Х-ОГЛУ ПАЗАРДЖИКЪ Мая 12 874.

Калимера байно Шутоте.

Не ми е намѣреніето да ся разговарямъ грѣцки съ тебе не; нѣ защото е на модѣ у насъ така да ся поздравяваме. Поздравявамъ тя и азъ по тукашній обичай.

Байно Шутоте! Вы като уменъ човѣкъ и сте ся виждали и разговаряли съ Хытръ Петра и вы стига за всичко умѣтъ и знайте за това желякъ да вы попыгамъ нѣщо и искамъ право да ми кажешъ. Женитѣ въ лицето си и мѣжестѣ въ очитѣ си иматъ ли електрика ли го казватъ такова едно дяволско нѣщо дѣто да тегли тѣзи двѣтъ да ся сближаватъ едно къмъ друго? Понеже азъ съмъ чувалъ това отъ умны хора, ужъ че имало такова едно нѣщо което привличало мѣжкия погледъ къмъ женското лице, нѣ не вѣрвахъ да е за всякадѣ и въ всяко мѣсто Но ето сега като ми са случи да дойдѣ въ тоя градецъ по празника на Кирила и Методія отидохъ като всякъ Българинъ да ся черкувамъ и щомъ влѣзохъ въ черква сварихъ попа да чете евангеліето и хората да гледатъ на горе къмъ Западъ и единъ ся кръстятъ а други засукватъ мустакы. Подбуденъ отъ любопытство да видѣхъ какво гледатъ, пристѣпихъ по на вътре, но какво да видя: женската черква безъ кафесы тамъ угрели толкова безчетъ чаршійскы слѣнца и привлекли на всичките почтенни церковници и търговски първенци погледитѣ та не видятъ и нечуватъ какво чете дяду попъ.

Следъ евангеліето единъ отъ учителите започна да казва слово но кой го слуша! хората си каврчатъ мостаките и се къмъ Западъ гледатъ като че имъ ся иска да станатъ Западни, учителитѣ свърши словото и азъ си излѣзохъ. Споредъ тукашній обичай като си направихъ послѣдната длъжностъ да ся прѣкрѣстихъ, отидохъ право на Читалището да но научъ нѣщо и отъ тамъ, но читалищното настоятелство както и посѣтителитѣ му имали обичай подиръ черква да отиватъ на некой питиашенъ манастиръ та да си посрѣбнатъ и да си поотпочинатъ (такожде) и очите имъ отъ многото виждане въ черквата а че тогава идвали въ Читалището да прочитатъ вѣстници и прочіе. Въ тѣкъвъ случай азъ имахъ доста време да размыслихъ за въпроса който ми зададе черкуваніето ми и най послѣ са спряхъ на тая точка. Че тая погледопревлекателна черковна електрика ще ся намѣрва само въ Х-оглу пазарджикъ и за това рѣшихъ като ся отвори панаярътъ въ тоя градъ да си купѣхъ за прѣпродаваніе отъ тѣзи стока за която ся надѣхъ да намѣрѣхъ мющерія и по други мѣста защото ѣкъ нема по други градове и ще си пизвадъ разноскитѣ! *)

*) Това, г-не Калимеринко, га че ли не е само въ този градъ, що си видѣлъ и казвашъ ты; моя милость съмъ виждалъ и хайде виждамъ еще на много мѣста въ нашитѣ градища и голѣмы села какъ Българитѣ церковници кога идатъ въ черквъ кръстятъ ся на Истокъ къмъ иконитѣ а япатъ на Западъ къмъ кокопитѣ. И какъ еще по-други набожны и благочестивы обичай знамъ азъ да ставатъ въ черквитѣ и прѣдъ черквитѣ на разны мѣста, за които да справимъ тукъ отишло бы на Узундже-овъ, но за любопытство само, понеже тя виждамъ че си любопытенъ на такъвъ работы, ще ти кажъ: ако идешъ нѣкога на Копришницъ (за копривъ, защото не знамъ за какво друго мо-

Счупи ми ся перото, байно Шутоте, ама сега на панаярътъ като ся отвори ще си купѣхъ ново та ще ти пиша и за това какво видѣхъ въ Читалището. АЗЪ.

С Ъ Н Ъ.

I.

И стоѣтъ и мълчатъ
Небеснитѣ звѣзды,
И шумѣтъ и кипѣтъ
Морскитѣ вълны . . .

И стоѣхъ при море
Въ тиха хладна нощъ
Омысленъ, загледавъ
Въ небеснитѣ звѣзды! . . .
И гледамъ тамъ при тѣхъ
Книга грамадна,
Да държи нажаленъ
Ангелъ у рѣцѣ! . . .

И четѣхъ въ ней азъ:
«Въ свѣта, нѣма съединеніе!»
И гледамъ ангела
Сълзы проройи,
Капеха кагъ роса
Въ тихата нощъ . . .

И плаче

И дума:

«Нѣма, нѣма съединеніе! . . .
«Сатана съ вѣилъ!»
Звѣздитѣ отъ неговъ плачъ
Вся потреперватъ,
Луната отъ неговъ гласъ
Тихо съ поклата! . . .
Ангела, осветленъ
Отъ небесенъ огънь,
Стоѣхъ замисленъ
На непристъпенъ тронъ . . .

И обърна

Други листъ.

И гледамъ да пише
На новы тозъ листъ,
Съ слова огненны
Слѣдующето:
«Овѣхна на земѣхъ
«Братската любовь.»

Изново заплака
Ангела въ небеса,
Затвори книгата
Грѣшна ѣкъ подъ skutъ . . .
Обърна очи
Къмъ опѣзъ слѣнца,
Разпѣри крыле си
Хвъркна въ вѣчността . . .

Ф. Симицовъ.

жешъ да идешъ тамъ дѣто не никнѣтъ вече бѣглекчи) то ты да застанешъ на двата моста на Косевъ долъ прѣдъ черквитѣ Св. Никола, и отваряй си очитѣ добрѣ да видишь що бѣва благочестивъ обичай подиръ отпустъ-черквъ! Ама какъвы благочестивы и набожны хора туй Копришненитѣ я! отъ благочестіе и набожность и по долищата стоборы градятъ и ги разграждатъ. Ако ли ти ся случи да идешъ въ Клисурѣ и поискашъ да ся черкувашъ, за пълнотѣ на благочестіето ти, трѣба да ся небавишь твърдъ въ черквъ, но като ся попрѣкрѣстишь на-дѣвъ, на-трѣ да излѣзешъ съ време за да сваришь да захванешъ мѣсто на механскитѣ дѣсви прѣдъ черквитѣ: защото инакъ благочестіето ти не бѣва пълно и черкуваніето ти отива на юхъ! За други мѣста другъ пѣтъ.

III.

ВИДИ СЯ И НЕ СЯ ВИДИ.

Види ся че порицанията често ся слушать въ Вѣксархїѣтъ за неманїето на пары съ умѣстны и основны. Види ся че касата въ Вѣксархїята трѣба да е прѣупразднена. Види ся че, е настанало едно време въ което финансовото състояніе на нѣкои новѣ вѣстникъ, никакъ не цѣты и неговѣтъ притежатели-сѣчинители и административны мъже си бѣхтѣтъ главѣтъ день и ношѣ да изнабѣрятъ срѣдство за нѣкои економїи и за едно възможно облеженіе, та за това ставатъ тѣхъ дни червѣсти истирванията и честы балнуванията свѣсны и не свѣсны въ Вѣксархїѣтъ и въ разны кюшета на Медоименното село на благоухающійтъ подрумъ на мпрзвивѣтъ червише. Види ся че Богъ не е вече съ Вѣкъ и съ неговѣтъ благословена Вѣксархїа. Види ся че отъ небеснѣтъ си селенїа Той не благословява вещь тѣхъ щедро, тѣхъ богато и тѣхъ изобилно яко расклатенытъ и окончателно вече растроенытъ пороусмотренїа на Вѣксархїѣтъ! Каквы неблагопрїятны знакове, каквы не утѣшителны прѣдвѣщанїа за бѣдущото прѣуспѣванїе на този Вѣкъ. Всичко е вече въ не редъ и не на добръ пѣтъ!

А кой е кривъ? криви сѣ нѣкои свѣтници, които въ знанїе или не знанїе сѣ подѣйствували нѣкакъ да си загуби хлѣбѣтъ единъ народенъ гладникъ. Криви сѣ нѣкои невинни писари които сѣ испречили и завзели тлѣстѣтъ пашѣ дѣто ся е той гоилъ. Крива е Екзархїята че му опразднила кюшето, и го лишила отъ възможность да тунейдства и да фитнеджїйствува болъ и болъ. Крива е защото като лишила тогози услужника онъ единъ добръ платъ не рачи да направи сѣщото и за другѣтъ си прислужници! Тогазъ выкайте да выкамы, че Екзархїята не знае какво прави, че на свѣтницѣтъ пары не трѣба да ся даватъ, нито на писарѣ даже.

Свѣтници не трѣбать, выка Вѣкъ со всицѣтъ си Вѣксархїѣтъ! Защо не трѣбать? — Защото не ся избра за свѣтникъ М. Д. Балабановъ, ни нѣкой отъ неговѣтъ едномудренїа. Писарѣ не трѣба! Защо? — Защото не е и не ще бѣде вече такѣвъ М. Д. Балабановъ. Пары да ся не даватъ! Защо? — Защото нѣма да ги вземѣ вече М. Д. Балабановъ, но други, които не сѣ всѣ и всѣ като него.

Не ся види, но разумѣва ся че когато нѣмаше еще Екзархъ, когато нѣмаше синодъ и свѣтъ, а имаше една Приврѣмenna Комисїа, тогазъ имало нужда отъ писаръ, Тогазъ не было беззаконность да ся плаша на писаръ, защото писаръ бѣше и парѣтъ ги земаше и мыслеше вѣчно да ги взема Г-нъ М. Д. Балабановъ, сирѣчь този който сега осажда тѣзи мѣрны, и выка че не трѣбать свѣтници и писари и не трѣба да ся даватъ пары никому! Сега му дошло на умѣтъ да съжалява народѣтъ че е сиромѣхъ, и да продава бескорыстность, когато народнѣтъ пары не влѣзватъ въ негозѣтъ изнароденъ джобъ!

Силлогизмѣтъ е ясенъ и точенъ: Ако е на мене да давате пары за писарство, и за шарлатанство, давайте нѣма зараръ колкото по вече толкозъ по праведно, ама на други, свѣтници было или писари, които не сѣ Балабановци, ако давате, грѣхота е, прѣдательство е. Каква удивителна логика! Какъвъ высокъ образецъ отъ бескорыстенъ Патріотизмъ!

Но, Г-нъ Балабановъ всуе ся напѣва да прѣпиначи това което не му е угодно. Той ако иска да оправдае своето домогванїе и да просвѣти народѣтъ въ заблуденїето му, трѣба прѣди всичко да докаже че на екзархїѣтъ не трѣбать ни свѣтници, ни писари, ни касїери, и отъ като докаже това да ся признае и да исповѣда че и той дѣто е писарствувалъ е было тунейдство и парѣтъ шо е взелъ сѣ неправедно взеты, и слѣдователно да ся покае и да повърне тѣзи пары на сиромѣхъ.

кий народъ, а че тогазъ да повѣрѣваемъ всица въ неговото бескорыстїе и да скочимъ да истиримъ отъ Екзархїѣтъ всицѣкъ тунейдцы; инакъ неговѣтъ напѣванїа и брашловенїа не показватъ освѣтъ това че той или отъ завистъ и каскаджилѣжъ продава бескорыстно родолубїе, или е лудъ и не знае какво брѣтѣти.

КАКЪ СЯ ПИШѢТЪ НѢКОИ ВѢСТНИЦЫ.

Левантъ Таймс ся пише Ингылышкы за да го разбиратъ Българитъ; а пише ся по Българскы тѣхъ както да го разбиратъ Англичанѣтъ.

Вѣкъ ся пише по Славено-болгарскы за да го разбиратъ нѣкои Славено грецы и всѣ елици едномудрствуѣтъ имъ, иже не сѣтъ мнозина а полвинъ дюзина.

Шутошъ ся пише на грѣцкы за Гръцѣтъ, на Турскы за Турцѣтъ, на Френскы не за Френцѣтъ, и на Българскы, не за онѣзъ шуты Българи които го не четѣтъ защото имъ нажуляѣтъ носѣтъ.

Дунавъ ся пише и Турскы и Българскы за да покаже че може едно нѣщо писано на турскы да бѣде писано и на Българскы.

Едрине ся пише на Турскы, на Гръцкы и на Българскы «якакъ савдармакъ нчинъ»

Н—стѣ ся пише по нашецкы не за нашецѣ.

Хытръ Петръ ся пише ужъ на Българскы, за да ся мърхоли съ Българскы языкъ и да маскарѣ хубавото име на народнѣтъ ни философъ.

Истокъ ся пише — но не ся пише вече, защото ся исписа; на истокъ и отиде да ся пише на Западъ.

КАКЪ И ЗАЩО ПИШѢТЪ НѢКОИ

Михайловскы пише всячко за пары и не пише нищо безъ пары. — Опитай и видѣ.

Славейковъ пише и съ пары и безъ пары, но повече безъ пары. — По това ся и личи.

И. Найденовъ пише кога нѣма кой да пише за него.

Д. Цанковъ пише все шо намѣри да прѣпише.

Н. Геневичъ пише защото го мързи да словослага.

М. Балабановъ пише умно и разумно колкото може да ся пише тѣхъ безъ умъ и безъ разумъ.

В. Нейчевъ пише за да угоди Балабанову, да каже че е грѣшенъ и да спомеке мадамѣтъ и мамоазелѣтъ.

Т. Шишковъ пише безъ да знае и той шо пише, и пише за да има и отъ него нѣщо писано.

Економовъ пише за да му кажѣтъ че не трѣба да пише, защото иска всячко да испише.

Личе Стойчевъ пише нарочно за да подмприше.

Богоровъ пише за да покаже че дѣдо му знаѣлъ Българскы, а той знае и циганскы.

Стояновъ пише за да има нѣщо да четѣтъ и онѣзи които нищо не четѣтъ.

Одѣсакъ пише за да покаже колко е масторъ да драши като юристъ, канонистъ и прч. и прч.

Друмевъ пише — но не пише вече отъ какъ позна че че благославїенїето е и по лесло и по мазно отъ писанїето.

ТЕЛЕГРАМ. ГОРНЯ ОРЪХОБИЦА

Понеже приближава време да са дѣрятъ учители, които отъ пашѣтъ общины са нуждае за учитель, който мѣжду другѣтъ учебны предметы да знае да прѣдава и турскы съ пазарска крына а френскы съ мюлтезискы кошъ, нѣка са отнесе чрезъ пеперудѣтъ, които наскоро ще почнатъ да хвъркатъ отъ пашкулытъ, направо до г-нъ * * въ Г-Оряховица.

Отговорникъ и притежатель **О. КАСАПИСЪ.**